

———— Boda Edit

EGY FÉNYKÉP ÁRNYÉKA

TÖRT

A szívbe tört magány a fényt
az elméből kivonja. Szívvilágosságban
farkasszemet nézek valakivel,
csak bámulok,
próbálom megfejteni,
mikor s kitől kaptam el
ezt a néma reszketést,
tengerszint alá süllyesztett
létezését.

A TÖRTÉNET

Magaslat.
Onnan hajlok kifelé,
és taszigálnak,
és lökdösnek egyre,
tuszkolnak
lefelé, lefelé, lefelé, lefelé.
A mélység fölé tekintek,
kilógok,
ível a testem,
szondázom a teret.
Ott lenn arasznyi mélységű
tisztá víz, s nagyon
óhajtanám látni már az arcomat benne,
ám ezt nem lehet!
Egy másik arc vetül fölém,
és húsom nem
képes harcra kelni véle:

az ő szőke haja az igazi,
az ő göndör haja az igazi,
az ő valótlan teste a való,
árnyékként is jelenvalóbb,
kiűz saját testemből,
anyám karjába be soha nem enged,
bizakodó testem sátra
azonnal összetörik.

Kiszorultam hát a
szívkamrákból,
az agyaktól,
a karokból,
s anyám méhében lettem hontalan.

Kifelé! Ki az ingoványos dombvidékre.

Eltéphetném immár azt a dolgot,
azt a képet, s mégse teszem.
Jó arc az. Igazi arc az.
Arcomra tehető. Nekem: proszopón.

A TÖRTÉNETEM: FÖLD

Egy giliszta képe a lehunyt szemhéj alatt:
két földdarab között elvérzik a betonon.
Testét megvakította már az
átkelés öröme s a fájdalom. Csapkodó gyűrűi:
füstjelek.
Most itt marad. Úgy érzi, most
örökre itt marad.
Egy gyermek gyakran gondol a végtelenre.

A TÖRTÉNETEM FÖLD ALATTI RÉSZE

Egy lény, akinek folyton öldökölnie kellett,
akit a gyilkos pozíciójába belesorvasztott az idő
és a szaporodás. Hogy lehetne
ebből kivetközni végre?

UTÓSZÓ

Elfoglaltam hát helyét,
még a név sem az enyém,
és magamnál is jobban
szeretem immár.

MIND ELVÁGTATTAK A LOVAK

Tegnap még szomjas patkósögek
feküdtek itt. Félholtan heverték.
S most egyet sem lelek.

Hogy lett ennyire kongón tiszta ez a hely?

Most
egy kovácsoltvas isten éppen
ide néz, a mellkasomba pontosan.
Éppenséggel bele.
De ő moccanni nem fog,
ez egészen világos.

S én nem nézek oda. Oda be,
ahol az élő húsban forognak.
Forog,
iszik,
szeretkezik az összes.
Minden más mozdulatlan.
Csak a szögek nem.